

пълни и праздни шлепове. Пристанищният градъ позеленѣ и се готвѣше вече достойно да посрещне топлитѣ пролѣтни дни и още по-достойно да почне лѣтнитѣ отпуски на своитѣ учители и чиновници.

Веднажъ по обѣдъ пристигна грѣцки двумацтовъ корабъ, новъ-новиничкъ, съ бѣли платна и шведски газоженъ моторъ.

Вечеръта Жоржета не бѣше на пристанището.

Богданъ се разтревожи. Защо ли не е дошла? Какво ли се е случило? Да не би... Ами ако... Запжти се бързо къмъ тѣхъ. Мина презъ полето тичешкомъ. Спрѣ се задъханъ предъ вратата на стаята и се вслуша. Вжтре имаше хора.

Отвори съ разтреперана ржка вратата и застана на прага.

До масата седи единъ непознатъ мжжъ. Гледа къмъ Богдана, върти фуражката между колѣнетѣ и се усмихва стѣснено.

Какво ли иска? — пита се Богданъ. — Дали е самъ или около кжщата има и други? Дали не е отъ столицата?

Отдавна, много отдавна го мжчеше тоя страхъ, не го оставяше нито спокойно да работи, нито нощемъ да спи.

— Кой си? — пита Богданъ.

— Много ти здраве отъ Йорго и Тефо.

— Не познавамъ такива хора.

— Азъ ида отъ Солунъ, капитанъ съмъ на грѣцка гимия.

— Ами отде знаешъ български?

— О, азъ съмъ грѣкъ отъ Месемврия, — засмива се гостътъ. — Азъ се изселихъ.

— Е, та какво има?